

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia NSA Elżbieta Trykoszko (spr.)
Sędziowie	sędzia NSA Grażyna Gryglaszewska, sędzia WSA Małgorzata Roleder
Protokolant	Anna Makal

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2010 r.

sprawy ze skargi [REDAKOWANE]

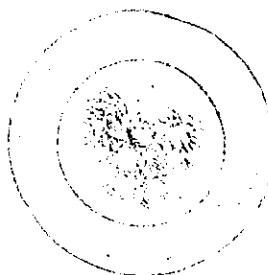
na orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowym Inspektoracie Służby
Więziennej w Białymstoku

z dnia 9 kwietnia 2010 r. nr SD-IV-1/2010

w przedmiocie wymierzenia kary dyscyplinarnej.

1. uchyla zaskarżone orzeczenie oraz poprzedzające jego wydanie orzeczenie Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku z dnia 18 stycznia 2010 r. Nr DD/K-1251/4/PD-4/2009;
2. stwierdza, że zaskarżone orzeczenia nie mogą być wykonane w całości do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

Na oryginala właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Referent-stażysta

Anna Makal
Anna Makal

Uzasadnienie

Postanowieniem z 24 sierpnia 2009 r. nr DD/K-1251/4/PD-4/2009 Dyrektor Aresztu Śledczego w Białymstoku wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko mjr ██████████ – kierownikowi ambulatorium Aresztu Śledczego w Białymstoku. Funkcjonariuszowi postawiono zarzut niewykonania w określonym terminie polecenia Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku wydanego w oparciu o pismo OI/E-401/54/09/1863 Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Białymstoku w sprawie odmów przyjmowania osób doprowadzanych do jednostki z uwagi na ich stan zdrowia tj. naruszenie art. 125 ust. 3 pkt 2 ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (t. j. Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz. 1761 z późn. zm.).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że w oparciu o przedmiotowe pismo Dyrektor Aresztu Śledczego w Białymstoku zobowiązał mjr ██████████ do przedstawienia działań podjętych w celu zapewnienia prawidłowej obsługi przyjęć osób doprowadzanych i zgłaszających się do jednostki, a mjr ██████████ – zastępcę Dyrektora AŚ w Białymstoku wyznaczył do nadzoru nad realizacją polecenia. Z notatki mjr Marka Nowackiego z 30 lipca 2009 r. wynika, że mjr ██████████ mimo przypominania nie przedłożył informacji z realizacji wydanego polecenia, jak również nie uczynił tego mimo ponownego polecenia Dyrektora AŚ z 30 lipca 2009 r.

Postanowieniem z 02 października 2009 r. nr DD/K-1251/4/PD-4/2009 Dyrektor Aresztu Śledczego w Białymstoku rozszerzył stawiane mjr ██████████ ██████████ zarzuty określone postanowieniem wszczynającym postępowanie dyscyplinarne z 24 sierpnia 2009 r. Nowe zarzuty sformułowano jako:

1. niezrealizowanie w określonym terminie, jak również nieprowadzenie w sposób właściwy dokumentacji związanej z przyjmowaniem osadzonych zgłaszających się do kierownika Ambulatorium Aresztu Śledczego w Białymstoku, co zostało stwierdzone w trakcie kontroli problemowej przeprowadzonej przez zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku, w trakcie kontroli sprawdzającej przeprowadzonej przez specjalistów OISW w Białymstoku w dniach 07.09-15.09.2009 r. i zawarte w piśmie OI/DD – 0930/1/09/997 z 21 września Dyrektora

Okręgowego Służby Więziennej w Białymstoku, tj. naruszenie art. 125 ust. 3 pkt 4 ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej,

2. nieprzyjęcie na rozmowę w określonym terminie osadzonego Antoniego [REDAKTOWANE] s. Aleksandra, skutkiem czego osadzony złożył skargę, uwzględnioną przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w piśmie z 23 września 2009 r. tj. naruszenie art. 125 ust. 3 pkt 4 ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej,

3. nieterminowe udzielenie odpowiedzi na pismo Wydziału Polityki Społecznej Podlaskiego Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku dotyczącego sprawozdania z realizacji celów i zadań Narodowego Programu Zdrowia w roku 2008 przez Służbę Więzienną tj. naruszenie art. 125 ust. 3 pkt 4 ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej.

Dyrektor Aresztu Śledczego w Białymstoku orzeczeniem z 18 stycznia 2010 r. nr DD/K-1251/4/PD-4/2009 wymierzył mjr [REDAKTOWANE] karę dyscyplinarną nadany.

W uzasadnieniu organ wywodził, że wyniki postępowania wyjściującego wskazują iż w stosunku do zarzutu określonego w postanowieniu z 24 sierpnia 2009 r. można mówić wyłącznie o niewykonaniu polecenia przełożonego w całości. Z materiału dowodowego wynika, że obwiniony w dniu 01 lipca 2009 r. przeprowadził szkolenie z zakresu tematycznego sygnalizowanego w piśmie Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Białymstoku w stosunku do lekarzy E. [REDAKTOWANE] A. [REDAKTOWANE] i M. [REDAKTOWANE], co potwierdził notatką z 24 lipca 2009 r., zaś w dniu 12 sierpnia 2009 r. z tematyką szkolenia zapoznał I. [REDAKTOWANE]. W okresie od 24 do 30 lipca 2009 r. obwiniony nie poinformował przełożonego o wywiązaniu się z polecenia. Również nie przeprowadził szkolenia w stosunku do K. [REDAKTOWANE].

Oдноśnie zarzutów z postanowienia z 02 października 2009 r. organ wskazał, że kontrola przeprowadzona przez przełożonego obwinionego oraz specjalistów z Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w Białymstoku wykazała słuszność zarzutu z punktu 1 postanowienia. Jak stwierdzono, bezspornie część osób zgłaszających się do kierownika była przyjęta z naruszeniem terminu określonego jako „niezwłoczny”. Uznano również zasadność zarzutu sformułowanego w punkcie 2. wywodząc to przede wszystkim „z racji wnikliwości w rozpatrywaniu skarg przez funkcjonariuszy Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w Białymstoku” oraz uznania za zasadną przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej skargi

osadzonego w tym przedmiocie. Zdaniem organu notatka służbowa przełożonego obwinionego z 09 września 2009 r. bezsprzecznie potwierdza opisany w niej fakt. Ustosunkowując się do linii obrony obwinionego, podnoszącego braki kadrowe wskazano, iż dysponuje on czterema lekarzami ambulatorium, zastępcą oraz personelem pielęgniarskim. Ponadto jest zobligowany do takiego zorganizowania pracy podległej jednostki, by wypełniać należycie powierzone jej zadania.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożył mjr [REDAKTOWANE] wnosząc o uchylenie kary dyscyplinarnej i umorzenie postępowania, ewentualnie rozpoznanie zarzuconych czynów jako przewinień dyscyplinarnych w rozumieniu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. w sprawie regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej i umorzenia postępowania lub też rozpoznanie zarzuconych czynów przez [REDAKTOWANE] i umorzenia postępowania. Wniósł również o wydanie opinii co do sposobu prowadzenia postępowania. Zarzucił niepodanie w zaskarżonym orzeczeniu norm prawnych przez niego naruszonych, brak oceny faktycznych skutków jego pracy oraz brak uzasadnienia faktycznego i prawnego, co stanowi – zdaniem żalącego się – naruszenie § 23 ust. 1 pkt 4 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. w sprawie regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej. Wskazał, iż powoływane pismo Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej nie wskazuje na jego zawinione zachowanie, zarzucił oparcie orzeczenia na wynikach kontroli niespełniającej warunków rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w zakresie kontroli wewnętrznej w jednostkach penitencjarnych, wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia sformułowań ocennych w stosunku do funkcjonariuszy Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej co wykracza po zakres postępowania, nieprzeprowadzenie dowodu z ilości godzin pracy lekarzy, co narusza § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. oraz oparcie orzeczenia na wybranych dokumentach.

Orzeczeniem z 15 kwietnia 2010 r. (prawidłowo powinno być 09 kwietnia 2010 r.) nr SD-IV-1/2010 Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowym Inspektoracie Służby Więziennej w Białymstoku orzekł o utrzymaniu w mocy orzeczenia Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku z 18 stycznia 2010 r.

W uzasadnieniu wskazano, że zaskarżone orzeczenie wydane w I instancji wymierzające karę nagany było uzasadnione w świetle wagi popełnionych czynów, jak również dotychczasowego przebiegu służby.

Skargę na powyższe orzeczenie złożył do sądu administracyjnego mjr [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] Zarzucił:

1. naruszenie przepisu art. 132 ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej polegające na wydaniu orzeczenia w oparciu o dowolną i jednostronną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie,
2. naruszenie przepisu § 6 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. polegające na nieustaleniu w sposób jednoznaczny, czy przewinienia dyscyplinarne zarzucane obwinionemu rzeczywiście zostały popełnione oraz w jakim czasie i przez kogo, a także brau wszechstronnego wyjaśnienia przyczyn i okoliczności popełnienia ewentualnych przewinień oraz ich skutków,
3. naruszenie przepisu § 21 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. polegające na wydaniu orzeczenia nieznajdującego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym,
4. naruszenie przepisów § 54 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. polegające na braku sporządzenia uzasadnienia faktycznego i prawnego ze wskazaniem, na jakich dowodach zostało oparte.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że obydwie orzeczenia dyscyplinarne zapadły z rażącym naruszeniem przepisów ustawy z 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 listopada 1996 r. w sprawie regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej, poprzez brak prawidłowo sformułowanych zarzutów, w szczególności nieokreślenie czasu i miejsca popełnienia oraz skutków czynów, jak również brak uzasadnienia zarzutów.

Oдноśnie zarzutu z postanowienia z 24 sierpnia 2009 r. wskazano, że pismo Dyrektora Okręgowego SW kierowane do Dyrektora AŚ nie zawierało polecenia wykonania określonej czynności służbowej, ale uwagi dotyczące prawidłowości wskazywanych podstaw odmowy przyjęcia doprowadzonych, związanych z wynikiem przeprowadzanej diagnozy i zobowiązywano w nim Dyrektora AŚ do zapewnienia prawidłowej obsługi przyjęć. Jak wskazano, obwinionemu nie przekazano w tym przedmiocie żadnych poleceń na piśmie, ani nie zobowiązywano do złożenia sprawozdania, a jedynie ustnie polecono podjęcie niesprecyzowanych działań. W następstwie powyższego obwiniony przeszkolił 01 lipca 2009 r. trzech lekarzy na okoliczność zasad przyjmowania i podstaw odmowy przyjęcia doprowadzonych.

Mimo tego zastępca Dyrektora ZOZ sporządził 30 lipca 2009 r. notatkę o niewywiązaniu się przez obwinionego z obowiązku, którą przedstawiono mu 10 sierpnia 2009 r. (a nie jak wskazano błędnie 10 września 2009 r.) – już po przeprowadzonym szkoleniu. Notatka stała się podstawą sformułowania zarzutu zawartego w postanowieniu z 24 sierpnia 2009 r. W kontekście powyższego wskazał skarżący, iż decyzja o przyjęciu lub odmowie przyjęcia pacjenta jest suwerenną decyzją lekarza i nie może być przedmiotem postępowania dyscyplinarnego, nadto orzeczenia lekarskie potwierdziły zasadność decyzji lekarzy ambulatorium. W kwestii nieprzeszkolenia lekarza K. [REDAKTOWANO] wskazano, że stanęły temu na przeszkodzie okoliczności obiektywne, takie jak urlop lekarza w lipcu 2009 r. i niepokrywające się godziny pracy obwinionego i K. [REDAKTOWANO]. Ponadto obwiniony podnosił obiektywne trudności występujące przy realizacji procedury przyjmowania osadzonych.

Odnośnie zarzutu nierealizowania w określonym terminie i nieprowadzenia dokumentacji związanej z przyjmowaniem osadzonych obwiniony wskazał na nieprawidłowość wyników kontroli, które stanowiły podstawę faktyczną tego zarzutu. Podniósł nieprawidłowe obliczanie terminów przyjęć, nieuwzględnienie okresów urlopów, zwolnień lekarskich, delegacji służbowych, dni wolnych od pracy. Zdaniem skarżącego nie zweryfikowano wyników kontroli w kontekście zgłoszonych przez niego uwag, jak również nie podano konkretnych przypadków osób, które zostały przyjęte z naruszeniem wymogu „niezwłoczności” działania. W jego ocenie nie rozważono również, jakie okoliczności powodowały przedłużanie się procedury przyjęć np. konieczność dodatkowych działań, w szczególności nie zbadano książek zdrowia osadzonych, a jedynie informacje z kontrolki przyjęć, które są zbyt ogólne. Zdaniem skarżącego bezpodstawnie stwierdzono, iż nie wyznaczył zastępcy na okres urlopu, podczas gdy informacja taka znajduje się w raporcie z 02 lipca 2009 r. Ustosunkowując się do zarzutu nieprzyjęcia osadzonego [REDAKTOWANO] wskazał obwiniony, że nie wzięto pod uwagę okoliczności uznania zarzutów osadzonego za bezzasadne w toku postępowania prowadzonego w AŚ w Białymstoku, co stanowi o dowolności rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Odnośnie nieterminowego udzielenia odpowiedzi na pismo PUW w sprawie realizacji celów i zadań NPZ wskazał, że odpowiedzi miał udzielić Dyrektor Aresztu Śledczego, natomiast on miał przygotować projekt, co uczynił 31 sierpnia 2009 r. Ponadto nie rozważono takich okoliczności jak trudności wynikające z szerokiego zakresu

informacji, konieczności zebrania danych z wszystkich działów, braku dostępności do interaktywnego formularza i konieczność jego ręcznego wypełnienia.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie. Wywodził, że nie ma znaczenia dla oceny wykonania polecenia, czy jest ono ustne czy pisemne, bowiem wątpliwości co do jego treści wymagają od podwładnego zwrócenia się o sprecyzowanie. Zdaniem organu okoliczność daty notatki (10 sierpnia czy 10 września 2009 r.) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem 30 lipca 2010 r. zastępca Dyrektora poinformował o braku wykonania polecenia. Odnośnie zarzutu drugiego skargi uznano, iż jest on zbyt ogólny, by mógł być zasadny. Podkreślono, że jako kierownik podległej jednostki obwiniony był odpowiedzialny za jej pracę. W kwestii zarzutu trzeciego skargi wskazano, że jest on bezpodstawny, bowiem Sąd Dyscyplinarny orzeka na podstawie § 52 regulaminu dyscyplinarnego służby więziennej, a nie § 21 tego aktu prawnego. Ustosunkowując się do zarzutu czwartego skargi wywiedziono, że mimo oszczędnej argumentacji orzeczenie zawiera uzasadnienie faktyczne i prawne w tym zakresie.

Podczas rozprawy w dniu 19 sierpnia 2010 r. pełnomocnik organu wskazał, że błędna jest data orzeczenia II instancji, bowiem powinno być 09 kwietnia 2010 r., a nie 15 kwietnia 2010 r. Brak sprecyzowania daty wynika ze zlikwidowania Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowym Inspektoracie Służby Więziennej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku zważył, co następuje:

Skarga podlegała uwzględnieniu albowiem zarzuty podniesione przez skarżącego w pełni okazały się zasadne.

Jak wynika z art. 125 ust. 1 ustawy z dnia 26.04.1996r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz. U. z 2002r, Nr 207, poz. 1761 ze zmianami) odpowiedzialność dyscyplinarna jest szczególnym rodzajem odpowiedzialności, którą ponosi funkcjonariusz za popełnione przestępstwa i wykroczenia niezależnie od odpowiedzialności karnej. Funkcjonariusz podlega także odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie dyscypliny służbowej, nieprzestrzeganie etyki zawodowej, a zwłaszcza honoru, godności i dobrego imienia służby oraz w innych przypadkach określonych w ustawie (art. 125 ust. 2 ustawy). Wszystkie czyny podlegające odpowiedzialności dyscyplinarnej w postępowaniu dyscyplinarnym określane są jako przewinienia (vide:

słownik pojęć regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej - par. 1 pkt 2 podpunkt 9). Ustawa o Służbie Więziennej nie definiuje ogólnie czym jest naruszenie dyscypliny służbowej, wymieniając jedynie przykładowo niektóre rodzaje działań (zaniechań) kwalifikowanych jako naruszenie dyscypliny służbowej (vide: art. 125 ust. 3 ustawy o Służbie Więziennej). Analiza przykładowych naruszeń dyscypliny służbowej wskazuje, iż naruszeniem dyscypliny służbowej jest czyn funkcjonariusza będący zawinionym przekroczeniem uprawnień lub niewykonaniem obowiązków, wynikających z przepisów prawa lub rozkazów i poleceń przełożonych. Tak definiuje „naruszenie dyscypliny służbowej” art. 132 ust. 2 ustawy z dnia 6.04.1990r o Policji (t.j. Dz. U. z 2007r. Nr 43, poz. 277), a ponieważ przykładowe czyny będące naruszeniem dyscypliny służbowej wskazane w ustawie o Policji pokrywają się przykładami naruszeń dyscypliny służbowej zamieszczonymi w ustawie o Służbie Więziennej, definicję ogólną można traktować uniwersalnie.

Ustawa o Służbie Więziennej w rozdziale poświęconym odpowiedzialności dyscyplinarnej nie reguluje szczegółowo wszystkich kwestii związanych z postępowaniem dyscyplinarnym. Wymienia jedynie katalog kar dyscyplinarnych (art. 126), podmioty uprawnione do wymierzania kar w obu instancjach (art. 130 i 132), środki zaskarżenia (art. 131 i 132 „a”), określa termin przedawnienia karalności za przewinienie oraz termin przedawnienia ścigania (art. 127), a w art. 133 zamieszcza upoważnienie Ministrowi Sprawiedliwości do wydania w drodze rozporządzenia regulaminu dyscyplinarnego określającego szczegółowe zasady i tryb przeprowadzenia postępowań dyscyplinarnych, wymierzania kar dyscyplinarnych i ich wykonywania, zawieszania, zacierania i darowania, a także odwoływania się od wymierzonych kar, organizację sądów dyscyplinarnych, ich właściwość, tryb wybierania ich członków oraz zasady i tryb postępowania przed tymi sądami. Jediną ustawową normą odnoszącą się bezpośrednio do zasad orzekania sądu dyscyplinarnego (organu dyscyplinarnego drugiej instancji), jest przepis art. 132 ust. 3 stwierdzający, iż sądy dyscyplinarne orzekają na podstawie swego przekonania opartego na swobodnej ocenie przeprowadzonych dowodów. Rozwinięcie reguł rządzących postępowaniem dyscyplinarnym zawiera wydane na mocy cytowanego wyżej upoważnienia ustawowego Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14.11.1996r. w sprawie regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. U. Nr 135, poz. 634 ze zmianami). W kwestiach nieunormowanych

regulamin odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego – par. 70.

Przepisy regulaminu nie pozostawiają wątpliwości, iż postępowaniem dyscyplinarnym rządzi zasada prawdy obiektywnej. Wyraża ją wiele przepisów regulaminu, między innymi: par. 2 ust. 2 („wymierzenie kary dyscyplinarnej powinno być poprzedzone dokładnym ustaleniem rodzaju przewinienia i okoliczności, w jakich przewinienie zostało popełnione”), par. 6 ust. 2: („postępowanie dyscyplinarne ma na celu w szczególności: 1) ustalenie, czy przewinienie rzeczywiście zostało popełnione oraz w jakim czasie i przez kogo, 2) wszechstronne wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia przewinienia”), par. 13 ust. 1: („prowadzący postępowanie dyscyplinarne zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy”), par. 16 ust. 2: („prowadzący postępowanie dyscyplinarne nie może odmówić przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy”). Gwarantami realizacji dotarcia do prawdy obiektywnej jest wynikający z zasady swobodnej oceny dowodów nakaz oceny wszystkich faktów w sposób wszechstronny, nie skrępowany regułami, poleceniami służbowymi, czy z góry przyjętymi założeniami. Zewnętrznym wyrazem dokonanych ustaleń stanu faktycznego i oceny prawnej faktów jest uzasadnienie faktyczne i prawne orzeczenia dyscyplinarnego, które zawsze stanowi obligatoryjny element orzeczenia (vide: par. 23 i 54 regulaminu dyscyplinarnego). Rolą uzasadnienia jest wyjaśnienie adresatowi decyzji (tu orzeczenia dyscyplinarnego) zasadności przesłanek rozstrzygnięcia oraz umożliwienie kontroli prawidłowości podjętego rozstrzygnięcia.

W okolicznościach sprawy ewidentnie doszło do naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów regulaminu dyscyplinarnego funkcjonariuszy Służby Więziennej. Rzeczywiście nie ustalono w sposób jednoznaczny rodzaju, czasu i okoliczności popełnienia zarzucanych skarżącemu przewinień, czym naruszono par. 6 ust. 2 pkt 1 regulaminu, nie wyjaśniono w uzasadnieniach orzeczeń w sposób nawiązujący do całokształtu materiału dowodowego, przyczyn z powodu których uznano skarżącego winnym popełnienia przewinień, czym naruszono par. 21 ust. 1 pkt 2 regulaminu, w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego nie zamieszczono żadnego uzasadnienia faktycznego i prawnego, czym naruszono par. 54 ust. 1 regulaminu.

Z akt postępowania dyscyplinarnego wynika, iż już w momencie postawienia skarżącemu zarzutów doszło do nieprecyzyjnego ich określenia, którego to błędu nie wyeliminowało późniejsze orzeczenie organu dyscyplinarnego, mimo, iż jednym z

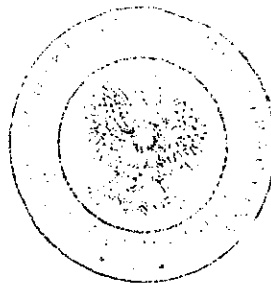
wymogów formalnych orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej jest „opis zarzucanego obwinionemu czynu, wraz z podaniem przepisu, który został naruszony” (vide: par. 23 ust. 1 pkt 4 regulaminu). Przedmiotem zarzutów postawionych skarżącemu we wszczętym postępowaniu dyscyplinarnym było naruszenie dyscypliny służbowej i niewykonanie polecenia. Przewinienie polegające na naruszeniu dyscypliny służbowej zawsze wymaga powiązania ustawowej podstawy prawnej, przewidującej odpowiedzialność za takie przewinienie, z konkretnym przepisem prawa regulującym treść i zakres obowiązku służbowego funkcjonariusza, którego niewykonanie czy niewłaściwe wykonanie mu się zarzuca. Tymczasem, jak wynika z postanowienia o przedstawieniu zarzutów, skarżącemu postawiono trzy zarzuty naruszenia dyscypliny służbowej poprzez „wykonanie czynności służbowej w sposób niedbały albo sprzecznie z obowiązującymi zasadami” tj. będące przewinieniem opisanym w art. 125 ust. 3 pkt 4 ustawy o Służbie Więziennej, ale nie wskazano przy żadnym z zarzutów konkretnego przepisu prawa (regulaminu, zakresu obowiązków) odnoszącego się do zaniedbanej czynności służbowej. Funkcjonowanie norm regulujących zakres i treść czynności służbowych funkcjonariuszy da się wyczytać z treści dołączonych do akt protokołów z kontroli pracy ambulatorium, którym kierował skarżący (vide: powoływane w protokole kontroli problemowej datowanym 10.09.2009 r. Zarządzenie Nr 2/04 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z 24.02.2004r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia i organizacji pracy penitencjarnej oraz zakresów czynności funkcjonariuszy i pracowników działów penitencjarnych i terapeutycznych”). Nie jest jednak rolą sądu administracyjnego uzupełnianie podstawy materialnoprawnej przypisywanych skarżącemu zarzutów, albowiem sąd nie może zastępować organów administracji w sprawowaniu jurysdykcji administracyjnej. W odniesieniu do zarzutu niewykonania polecenia służbowego tj. przewinienia wymienionego w art. 125 ust. 3 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej, także dostrzec należy brak precyzji. Nie opisano, bowiem w zarzucie, jakiej konkretnej treści polecenie służbowe zostało wydane skarżącemu. Postawiono enigmatycznie brzmiący zarzut niewykonania w określonym terminie polecenia „wydanego w oparciu o pismo...(.....)”. Jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z dnia 5.12.2008r. sygn. IISA/Wa 1399/08 (dostępnym w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych) przy formułowaniu zarzutu nie można ograniczyć się do ogólnikowych stwierdzeń, z których nic nie wynika i które mogą być niezrozumiałe dla samego zainteresowanego. Skarżący w skardze

podkreśla, iż nie otrzymał na piśmie żadnego polecenia a ustne polecenie nie było precyzyjne co do zakresu nakazanych mu działań. Regulamin dyscyplinarny nie pozostawia wątpliwości, co do tego, iż postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego powinno zawierać między innymi „określenie zarzucanego przewinienia” i „podanie przepisu, który został naruszony” (vide: par. 10 regulaminu). Braki w zakresie właściwego, pełnego, zrozumiałego dla stron postępowania dyscyplinarnego, sformułowania zarzutów, „przełożyły się” na postępowanie wyjaśniające i treść orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, które nie zawiera właściwego „opisu zarzucanego obwinionemu czynu wraz z podaniem przepisu, który został naruszony”.

Treść orzeczeń dyscyplinarnych organu I i II instancji, nie pozwala odeprzeć zarzutów skarżącego. Uzasadnienie orzeczenia o wymierzeniu kary wydane przez Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku nie zawiera pełnej oceny materiału dowodowego albowiem pomija ocenę okoliczności i dowodów podnoszonych przez obwinionego, natomiast uzasadnienie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego sprowadza się do przypomnienia pod jakimi zarzutami obwiniony stanął i jednozdaniowego podsumowania „Mając na uwadze wagę popełnionych czynów ale również dotychczasowy dobry przebieg służby obwinionego, jak również niewielki wymiar wymierzonej kary Sąd zdecydował podtrzymać orzeczenie Dyrektora Aresztu Śledczego w Białymstoku o wymierzeniu kary dyscyplinarnej”. Niepełność uzasadnienia orzeczenia sądu dyscyplinarnego, jest tym bardziej rażąca, że organ ten w postępowaniu odwoławczym (zażaleniowym) przeprowadził na trzech rozprawach postępowanie dowodowe co do istoty sprawy, przesłuchując świadków wnioskowanych przez obie strony. Brak odniesienia się do treści przeprowadzonych dowodów (ich oceny) całkowicie uniemożliwia sądowi kontrolę rozstrzygnięcia. Jednocześnie uniemożliwia też sądowi merytoryczne odniesienie się do zarzutów skarżącego tj. wypowiedzenie się w kwestii zawinionego popełnienia przez skarżącego przewinień.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w postępowaniu dyscyplinarnym doszło do naruszenia wymienionych wyżej przepisów regulujących procedurę postępowania dyscyplinarnego wobec funkcjonariuszy służby więziennej a naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, co uzasadnia uchylenie skarżonego orzeczenia dyscyplinarnego i poprzedzającego go orzeczenia dyscyplinarnego organu I instancji (art. 145 par. 1 pkt 1 lit. „c” ustawy Prawo o

postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Konsekwencją uwzględnienia skargi poprzez uchylene skarżonego orzeczenia stała się konieczność zamieszczenia w wyroku stwierdzenia o niemożności wykonania orzeczenia do czasu uprawomocnienia się wyroku (art. 152 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Z uwagi na brak złożenia wniosku o zwrot kosztów postępowania sądowego, sąd nie zasądzał od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania sądowego, które w sprawie sprowadzałyby się do kosztów zastępstwa procesowego z uwagi na ustawowe zwolnienie od kosztów sądowych.

na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Referent-strefy 13

AM
Anna Makal